

CO VIDÍ VEVERKY

lubomír müller

Milé děti. Možná to, o čem vám budu nyní vyprávět, se vám běžně stává, a řeknete si: „A já, to znám. No to je toho...“ Jenomže, já to nezažil ještě ani jednou. Tedy teď už ano. Stalo se to včera a byl jsem z toho zpočátku na cimpr campr úplně vylekaný. Ale to jen zpočátku, potom se mi to začalo náramně líbit a já si řekl, že tohle dobrodružství si musím pořádně užít. Chcete vědět, jaké dobrodružství? Dobře. Tak já vám o něm povím.

Včera ráno jsem se probudil a byl jsem tak malinký, že jsem si mohl klidně lehnout do krabičky od zápalek. Jenomže, když jsem se probudil, neležel jsem v krabičce od zápalek, ale v posteli, která byla tak obrovská, že jsem neviděl na její druhý konec. A jak bych také mohl vidět, když jsem ležel přikrytý peřinou, která vypadala jako obrovský kopec z peří. Nejdřív jsem si myslel, že spím a všechno se mi to jenom zdá. Štípl jsem se tedy do ruky. Zabolelo to a já věděl, že se mi nic nezdá. Ležel jsem malinký v obrovské posteli pod horou z peřiny.

Dostal jsem strach, co mám dělat. No to byste dostaly strach taky, že ano? Tak jsem pod tou obrovskou peřinou chvíli bez hnutí ležel a přemýšlel, co se stalo. Najednou jsem si uvědomil, že jsem vlastně vždycky chtěl být malinký jako hadrový panáček nebo panenka, s kterými jsem si jako klučina hrával. A že se mi to zčistajasna splnilo. Jenomže ono to nebylo samo sebou. Poslouchejte dál.

Peřina mě tlačila. Sice to nebolelo, ale připadal jsem si jako v jeskyni zavalené kyprým sněhem. Pouze nestudil, ale hřál. Šikovně jsem se plazil pod tou naducanou hromadou peřinového sněhu až k jejímu okraji. Tam jsem se rozhodl, že se vydrápu na její vrchol. Jako kdybych šplhal na Sněžku, nejvyšší horu v Krkonoších. To víte, několikrát jsem při tom lezení na vrchol spadnul, ale naštěstí to nebolelo. Všechno kolem mě bylo měkoučké, vždyť jsem padal na svou měkkou matraci. Když jsem byl konečně nahoře, chvíli jsem si odpočinul, a pak pokračoval po zácloně, která zastírala okno. Mám totiž okno hned u postele. A to už byla výška, až se mi skoro zatočila hlava. Dával jsem si

tedy pozor, abych nespádl. Podařilo se a já se ocitnul na okně, které bylo otevřené, protože zásadně spím při otevřeném okně. Je to zdravější.

Venku, hned před oknem, nám roste smrk. Má silné a husté větve, celý voní pryskyřicí a na podzim si na konečky větví zavěšuje dlouhé, štíhlé šišky. Vždycky jsem chtěl umět po jeho větvích skákat jako veverka, která každé ráno čekala na mém okně, až jí přinesu kousek tvrdého sýra schovaného od večere. Chňapla ho do paciček, mrkla na mne jedním očkem a vesele odskákala po větvích až na špičku smrku, kde si na sýru pochutnala. Já té veverce záviděl, že z té špičky smrku dohlédne až na konec světa.

A představte si, co se včera stalo. Když jsem tedy vyšplhal na to své otevřené okno, už mě tam veverka čekala. A vůbec nebyla překvapená. A dokonce mluvila.

Řekla mi: „Ahoj, Lubomíre!“

A já na to: „Jak to, že mluvíš?“

A ona: „A jak to, že jsi tak malinký?“

„Já nevím,“ odpověděl jsem jí, „já jsem se takhle malý dnes ráno probudil.“

A veverka se začala smát, až se za veverčí břicho popadala. Když se přestala smát, řekla mi: „Víš, Lubomíre, my veverky známe jedno kouzlo a to prozradíme jen tomu, kdo neodhazuje odpadky v lese. A my jsme tě už dlouho pozorovaly, že odpadky v lese neodhazuješ, a dokonce je sbíráš po lidech, kteří na les nehledí a klidně pod smrkem nechají třeba plastové lahve nebo krabice od džusu. A protože mi nosíš i kousek sýra, tak jsem se za tebe přimluvila a můžu tě teď odměnit kouzlem.“

A podala mi oříšek. Koukám na oříšek a říkám si v duchu: Co je na něm kouzelného? Takový docela obyčejný lískový oříšek.

Veverka si všimla mých rozpaků.

„Docela obyčejný oříšek, vid’?“ řekla šibalsky. „Ale to jen na první pohled, protože v sobě skrývá velké kouzlo.“

„Tak moc děkuji,“ odpověděl jsem. „Ale co mám s ním dělat?“

„Dobře poslouchej,“ zašeptala. „Naučím tě to, je to jednoduché. Dneska jsem to kouzlo udělala za tebe, proto ses probudil tak malinký. Ale příště už to

můžeš dělat sám. Když si dáš před spaním oříšek do levé dlaně, a řekneš kouzelnou formulku, ráno se probudíš malinký, jako jsi dnes. Oříšek nesmíš ztratit, protože až budeš chtít být zase velký jako člověk, dáš si ho do pravé dlaně, řekneš kouzelnou formulku a přes noc zase vyrosteš. Ale tu kouzelnou formulku, kterou ti teď zašeptám, tu nesmíš nikomu prozradit. Ta náleží jen tobě. Jinak by kouzlo nefungovalo.“

Naklonila se ke mně a kouzelnou formulku mi pošeptala. Ale to se, děti, nesmíte zlobit, já vám ji nemohu říct, i když bych to udělal rád. Je totiž srandovní, začíná takhle: Pukyčuky.... Jé, už bych vám to málem prozradil.

Veverka mě pak ještě upozornila na další důležitou věc: „Jestli chceš, aby ti kouzelný oříšek kouzlil co nejdéle, tak nesmíš v lese nikdy nic odhodit, třeba plechovku, sáček od bonbónů nebo obal od čokolády, pytlík od svačiny nebo láhev od limonády. Určitě víš, co myslím.“

Přikývl jsem a v duchu se usmál, protože nikdy nic v lese neodhazují. Veverka na mě znovu mrkla, tentokrát druhým okem, a řekla:

„No, a když už jsi dneska takový mrňavý, a pokud tedy máš čas, tak se chytni mého ocásku a pevně se drž. Vyskáčeme až na špičku smrku.“

A tak se také, děti, stalo. Byl jsem včera s veverkou úplně nahoře v té nejšpičatější špičce smrku, a viděl jsem, co vidí veverky. Až na konec světa.

Dneska večer si opět dám oříšek do levé dlaně a řeknu kouzelnou formulku. Veverka mi totiž slíbila, že se mohu proletět až nad oblaka s kánětem, s kterým domluvila, že mne tam vezme. Tak mi držte palce, ať se mi z toho letu nezatočí hlava.

Jo, a málem bych zapomněl, co mi ještě veverka řekla. Prý může mít tenhle kouzelný oříšek každý. Stačí, když nebude špinit les odpadky. Tak na to nezapomeňte, až budete v lese. Veverky si vás určitě všimnou a jednou vás odmění, tak jako mě.

věnováno „Veverkám“ ze školky Na vyhlídce Zlín, 13. 3. 2013